

5 Segles de Música a L'Eliana

IX Edició

Concert d'octubre

Títol: ViBRASSsions

Intèrprets: Spanish Brass Luur Metalls.

Carlos Benetó Grau.- Trompeta, Juanjo Serna Salvador.- Trompeta Manuel Pérez, Ortega.- Trompa, Indalecio Bonet Manrique.- Trombó, Sergio Finca Quirós.- Tuba.

Música de: Johann Sebastian Bach, Enrique Granados, Lee Morgan, Ramón Cardó, Gerónimo Giménez

Lloc: Centre Sociocultural

Data: 26 d'octubre de 2013

Notes:

L'any 1989 cinc músics valencians van crear un projecte musical eclèctic i innovador, que han anat desenvolupant al llarg dels anys en diversos camps: la interpretació, la pedagogia i la creació musical. Actualment realitzen gires per tot el món, cursos dirigits a la música de cambra i enregistraments de discos.

L'any 1996 obtenen el Primer Premi del 6è Concurs Internacional per a Quintets de Metall "Ville de Narbonne" (França), considerat el de més prestigi per a aquesta formació. És destriable la seva participació a la Gala d'Entrega de Premis Príncipe de Asturias de 1995, al Gran Teatro Campoamor de Oviedo (Espanya), difosa per televisió a més de 700 milions de persones.

El seu repertori es un dels aspectes més acurats de les seves actuacions, junt amb la posada en escena. Entre els seus espectacles cal destacar: *Concert del Desconcert* (quintet de metalls), *Metàl·lics* (concert pedagògic), *Brassiana* (amb trio de jazz), *Make a Brazz noise here* (homenatge a F. Zappa, amb bateria i guitarra) o *Relatos Imprevistos* (per a quintet de metalls i narrador amb Fernando Palacios). Col·laboren habitualment amb artistes de prestigi internacional, com Christian Lindberg, Ole E. Antonsen, Steven Mead o Kenny Wheeler i amb altres agrupacions com Amores Grup de Percussió o l'Orfeó Valencià Navarro Reverter.

Spanish Brass Luur Metalls també aposta pel desenvolupament i creació de noves músiques, treballant tant amb compositors de reconegut prestigi, com amb joves de gran projecció. Han estrenat quasi un centenar d'obres, en la major part dedicades especialment al grup, de compositors com José Luís Turina, Jesús Villa-Rojo, Maurice Jarre, Vladimir Cosma, Fernando Palacios, Antón García Abril, Juanjo Colomer i Vicente Roncero, entre altres.

Spanish Brass Luur Metalls interpreta obres concertants amb orquestra, destacant l'estrena a Europa del *Concert* per a Quintet de Metalls i Orquestra de Corda, de Karel Husa; han realitzat l'estrena absoluta de *Couleurs du Temps* del prestigiós compositor Maurice Jarre i de *La Devota Lasciva*, de Juanjo Colomer. Han estrenat el *Concert* per a quintet de metalls i orquestra de Lluís Vidal amb el director Josep Pons i tenen compromisos confirmats amb l'Orquestra Ciutat de Barcelona i Nacional de Catalunya, l'Orquestra Ciudad de Granada, etc., amb directors com Pablo González,...

Han publicat disset treballs discogràfics, entre els quals hi ha un DVD-CD i un doble CD recopilatori, que mostren les seves múltiples facetes: *Luur-Metalls Spanish Brass Quintet*, *No Comment*, *La Escalera de Jacob*, *Spanish Brass Luur Metalls & Friends*, *Delicatessen*, *Caminos de España*, *Absolute* amb Christian Lindberg i Ole E. Antonsen, *Gaudí'um*, *Metàl.lics*, *Retaule de Nadal* amb l'Orfeó Valencià Navarro Reverter, *SBALZ Brass Ensemble*, *Brass and Wines* amb Steven Mead, *Brassiana* amb Lluís Vidal Trio, *The Best of Spanish Brass*, *SBLM*, *Tell me a Brass Story*, *viBRASSions* i *Metalls d'Estil*. Han enregistrat la música de l'obra teatral *La Fundación* de Buero Vallejo per al Centro Dramático Nacional i la banda sonora de la pel·lícula *Descongélate*, de Félix Sabroso, per a la Productora El Deseo.

SPANISH BRASS Luur Metalls està esponsoritzat per la marca d'instruments STOMVI i per la marca de tubes i bombardins Miraphone; des de 2003, rep el suport de l'Institut Valencià de la Música i, actualment, també de l'INAEM.

COMPONENTS

Carlos Benetó Grau.- Trompeta, Juanjo Serna Salvador.- Trompeta Manuel Pérez, Ortega.- Trompa, Indalecio Bonet Manrique.- Trombó, Sergio Finca Quirós.- Tuba.

_____ Concert de novembre

Títol: La música de Mompou a través del pianista Humberto Quagliata

Intèrprets: Humberto Quagliata (piano)

Música de: Frederic Mompou (1893-1987)

Lloc: Casa de la música

Data: Dissabte, 30 de novembre de 2013. 20 hores.

Programa: Música callada de Frederic Mompou

Primer quadern

I) Angelico, II) Lent, III) Placide, IV) Afflitto e penoso, V) Calmo, VI) Lento, VII) Lento, VIII) Semplice, IX) Lento.

Segon quadern

X) Lento-cantabile, XI) Allegretto, XII) Lento, XIII) Tranquillo-trés calme, XIV) Severo-serieux, XV) Lento-plaintif, XVI) Calme.

Tercer quadern

XVII) Lento, XVIII) Luminoso, XIX) Tranquillo, XX) Calmo, XXI) Lento.

Quart quadern

XXII) Molto lento e tranquillo, XXIII) Calme, avec clarté, XXIV) Moderato, XXV) Lento molto, XXVI) Lento, XXVII) Lento molto, XXVIII) Lento

Notes al programa:

És bastant difícil traduir i expressar el veritable sentit de "Música callada" en una llengua que no siga la castellana. El gran poeta místic San Juan de la Cruz canta en una de les seues belles poesies: La Música Callada, la Soledad Sonora, tractant d'expressar la idea d'una música que seria la veu mateixa del silenci. La música guardant para sí la seua veu "Callada", es a dir, "que calla" mentre que la solitud es fa música. (Frederic Mompou, escrit –en francès- en la partitura del primer quadern de Música Callada).

La música no ve de nosaltres... quan està ben feta. Una prova d'això és que sent la meua música i em pregunte: Com és possible que tu hages fet això? (Frederic Mompou. En declaracions efectuades al seu biògraf Antonio Iglesias)

Li vaig aconsellar que toquara amb la partitura perquè, és curiós, tota la meua obra la toque de memòria, però aquesta “Musica Callada” m'exigeix sempre un paper davant. (Frederic Mompou, referint-se a Alicia de Larrocha)

Aquesta música és callada perquè la seua audició és interna. Contenciós i reserva. La seua emoció és secreta i solament pren forma sonora en les seues ressonàncies sota la volta freda de la nostra solitud. No se li demana arribar més enllà d'uns mil·límetres en l'espai, però sí la missió de penetrar en les grans profunditats de la nostra ànima. (Frederic Mompou. Del seu discurs d'ingrés en l'Acadèmia de Sant Jordi).

Frederic Mompou va veure la llum a Barcelona el 16 d'abril de 1893 i va morir, a la mateixa ciutat, el 30 de juny de 1987, data encara recent i, per tant, ben instal·lada en la memòria de quants li van conèixer i de quans vam poder gaudir de la seua singularíssima condició d'intèrpret de la seua pròpia obra.

La carrera de Frederic Mompou escapa a qualsevol plantejament convencional. Mompou era Mompou, un ser excepcional, encantador, atípic: un músic atemporal i literalment únic, impossible d'alinear amb cap model anterior e incapaç per a fer escola, impossible d'imitar. La música de Fauré, el simbolisme poètic de la França finisecular, l'impressionisme musical, el modernisme i la música popular de la seua Catalunya natal, van ser elements que, des del seu personalíssim gresol, van donar com resultat una música inconfusible l'abast estètic de la qual, si ben no ha deixat mai de ser glossat, segurament s'haurà de valorar més alt conforme avancen els temps.

I si haguera d'escollir una obra que retratara i sintetitzara la personalitat musical de Frederic Mompou, segurament coincidiríem tots a assenyalar la Música Callada. Veritable “quintaesència” del seu saber i el seu sentir musicals. Són 28 peces, 28 microcomposicions agrupades en quatre quaderns: el I data de 1959, el II de 1962, el III de 1965, i el IV, dedicat a Alicia de Larrocha, de 1967. Cadascuna de les peces és admirable com a fruit d'inspiració concisa i concreta; el tot, és tot un univers sonor i expressiu de profund abast. L'escriptura, clara, descarnada, precisa, no espanta a ningú amb capacitat per llegir una partitura. El seu contingut un pou insoldable per a l'analista i un desafiament artístic per a el intèrpret. Al pianista no se li exigeix aquesta capacitat gairebé atlètica típica del virtuosisme de bravesa, sinó alguna cosa molt més difícil: un “virtuosisme espiritual” que li permet aprofundir en semblant alquímia sonora, en un intimisme i concentració tals. En la Música Callada tot el que no és essencial no està, i aquesta idea, ben sabuda i fins i tot dita per Mompou, va ser la que li va fer resistir-se, primer, a editar aquesta obra i després li va portar a aconsellar que no es

tocara en públic. La contundent realitat de la bellesa de Música Callada, naturalment i per fortuna, es va imposar aviat a la pròpia voluntat inicial del seu creador. Encara que fos possible, resultaria absurd tractar de descriure aquesta música. Manca de discurs narratiu, així com de plantejament de gran forma. És una llarga i profunda celebració sonora, feta de suma d'instants de puríssima i abstracta bellesa. Aquells que s'endinsen en la Música Callada per primera vegada en un recital de Humberto Quagliata, deuran llegir i rellegir les paraules de Frederic Mompou a dalt seleccionades: és la millor ambientació possible per a l'escolta. I, sobretot, escolten amb la màxima concentració possible, per la màgia sonora de cadascuna de les notes. Sàpiguen també, finalment, que Humberto Quagliata porta dècades treballant el que ara ofereix i que va tenir el privilegi de poder treballar l'obra al costat de l'inoblidable mestre Mompou.

José Luis García del Busto

Curriculum:

En 1995 S. M. el Rei d'Espanya, Joan Carles I, el va condecorar per la seua labor de difusió de la música espanyola contemporània en concerts i enregistraments, al llarg de tants anys i pel món sencer, atorgant-li el Títol de la *Cruz de Caballero de la Orden del Mérito Civil*.

Amb motiu d'aquesta condecoració la cèlebre pianista Alicia de Larrocha li va enviar a Humberto Quagliata el següent missatge: "Humberto: Si hi ha algú que ha d'estar reconegut i admirat, aquest, ets tu! Ricardo Viñes en el seu temps va ser qui va donar a conèixer les obres per a piano de Debussy, Ravel, Falla, etc, i tu, amb l'entusiasme i talent que et caracteritzen, has fet i fas el mateix portant pel món la música dels nostres compatriotes! Tots els teus col·legues estem (especialment jo) orgullosíssims de la distinció que t'han atorgat."

Humberto Quagliata s'ha presentat en les més importants sales de concerts dels 5 continents, en recitals i com a solista d'orquestrades, havent realitzat ja més de 2.000 concerts, alguns dels més importants són: Teatre Alla Scala (Milà), Carnegie Hall (New York), Theatre des Champs-Élysées (Paris), Teatre Colón (Buenos Aires), Mozarteum (Salzburg), St. Martin-in-the-Fields (Londres), Chuo Kaikan Hall (Tòquio), Hochschule für Musik (Viena), Fundació Gaudeamus (Amsterdam), Conservatori Chaikovski (Moscou), Filharmònica de Sant Petersburg, Teatre Real i Auditori Nacional de Música (Madrid), Sala Ernest Ansermet (Ginebra), Musikinstrumenten-Museum (Berlín), Accademia Musical Chigiana (Siena), Beijing Concert Hall (Peking), Sala

“Cecilia Meireles” (Rio de Janeiro), Old Mutual Hall Unisa (Pretòria), The Opera House (Sydney), India International Centre Auditorium (New Delhi)...

La crítica internacional el considera un dels màxims exponents del pianisme hispanoamericà de la seua generació, hereu dels grans noms que Sud-amèrica ha donat, des del genial Claudio Arrau passant per Martha Argerich, Daniel Barenboim, Bruno Leonardo Gelber, Nelson Freire i Roberto Szidon.

El pianista Humberto Quagliata va néixer a Montevideo (Uruguai) el 16 de juliol de 1955. Ha estat alumne de Delia Martini, Nybia Mariño, Hugo Balzo, Fanny Ingold professors que al seu torn han treballat al costat de celebritats universals com Ravel, Stravinsky, Falla, Kachaturian, Rubinstein, Cortot, Arrau...

Va debutar als 10 anys d'edat en la RTV Uruguiana provocant l'admiració i sorpresa de la crítica i el públic, sent l'inici de la seua brillant carrera internacional. A l'edat de 17 anys obté el Primer Premi del Concurs de Joventuts Musicals i amb sol 18 anys obté el títol de Magisteri de Piano.

També Quagliata ha estudiat l'obra d'Alberto Ginastera i Frederic Mompou amb els propis compositors.

Ha gravat diversos discos, *a solo* i amb orquestra, que són difosos per les més importants cadenes de Ràdio del món.

Freqüentment compositors escriuen especialment per Quagliata dedicant-li les seues obres. És constantment convidat a impartir Master-Class i Cursos en Conservatoris, Universitats i Centres Docents, com per exemple: *Academia Federico Chopin de Varsovia*, Universitat dels Angeles (USA), Universitat de New York, Universitat Federal de Rio de Janeiro, Universitat de Pittsburgh (USA), Universitat Autònoma de Madrid, Universitat Complutense de Madrid, Cursos Etruria de Roma, Conservatori Nacional de Buenos Aires, Acadèmia de Música de la Universitat del Zagreb, Institut Cubà de la Música, Universitat Metropolitana de Santiago de Xile, etc.

_____ **Concert de desembre**

Títol: Concert de Nadal

Intèrprets: Orfeó Universitari

Música de: Nadalenques

Lloc: Església de la Mare de Deu del Carme

Data: Dissabte, 28 de desembre de 2013 a les 20 hores.